Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰουνίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 27

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ σελ. 211)

— Ἔπειτα, μίστερ Ρενώ, ἐσεῖς θὰ περάσετε ὡς μαρκήσιος Νοκρμών, χάρις εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα κατέχω, καὶ θὰ διεκδικήσετε τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀτυχοῦ σας ἀνεψιοῦ...

— Ἀκριβῶς.

— Ὥστε πηγαίνομεν λαμπρά. Τώρα, μὲ συγχωρεῖτε νὰ σας ἀφίσω μίαν στιγμήν. Ἔρχεται ἕνα ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον καὶ περιμένω ἐπιστολὰς ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Πιστεύω νὰ τας λάβω μὲ τὸ ἀτμόπλοιον αὐτό. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ.

— Τὴ δουλειά σας! Ἐγὼ πηγαίνω νὰ δώσω τὰς τελευταίας ὁδηγίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους μας, διὰ τὸ βράδυ.

Οἱ δύο ἔντιμοι συνέταιροι ἀπεχωρίσθησαν, ἀνταλλάξαντες ἀβρότατον χαιρετισμόν, διότι ὁ κύριος Τζαῖμς Μπρουν ἐσκουέερ, ἦτο ἄνθρωπος λεπτοτάτων κοινωνικῶν τρόπων.

Ὁ Παῦλος ἐξ ἄλλου δὲν ἔχασε καιρόν. Ἵππευσεν ἕνα μικρόσωμον ἀνδαλούσιον ἵππον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν ὡς ἀστραπή, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἔφθασεν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ρογῆρος τὸν ἐγνώριζε, — καὶ τὸν ἐγνώριζε κατὰ τρόπον ἥκιστα κολακευτικὸν δι' αὐτόν, — ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ μετεμφιεσθῇ, καὶ χάρις εἰς μίαν μακρὰν ξανθὴν περρούκαν καὶ μίαν μεγάλην γενειάδα τοῦ ἰδίου χρώματος, ὁ καλός σου Παῦλος κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἀγνώριστος.

Συνήντησεν εὐκόλως τὸν Ρογῆρον καὶ τῷ ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σαὶν-Ροκαντέν.

Μετὰ τὴν πρώτην χαράν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ λαμπροῦ Ἱππότου κατελήφθη ἀπὸ μίαν αἰφνιδίαν ἰδέαν· ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, καὶ προβλέπων ἐταστικῶς καὶ ὑπόπτως τὸν Παῦλον:

— Ποιός σοῦ το ἔδωκε αὐτό; ἠρώτησε.

— Σενόρ, μοῦ το ἔδωκεν ὁ σενὸρ ἱππότης Σαὶν-Ροκαντέν, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος μὲ παρηλλαγμένην φωνήν.

— Εἰμπορῶ νὰ σου δώσω μίαν ἀπάντησιν;

— Μάλιστα, σενόρ, ὅπως ἀγαπᾶτε.

— Περίμενέ με λοιπὸν ἐδῶ. Θὰ ξαναγυρίσω.

Ὁ Παῦλος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀμφίβολος.

— Ἂν με ἀνεγνώρισεν, ἐσκέφθη, εἶμαι χαμένος... Γιατὶ φεύγει τάχα; Ἂν διατάξῃ νὰ με συλλάβουν; Ἔτσι μοῦρχεται νὰ το κόψω λάσπη! Μπᾶ, δὲν βαρυέσαι, τί τρέλλες εἶνε αὐτὲς ποῦ λέω; Ὅπως ἄλλαξα ἐγὼ τὸ πρόσωπό μου καὶ τὴ φωνή μου, ποῦ νὰ με γνωρίσῃ! Πηγαίνει, καλέ, νὰ γράψῃ τὴν ἀπάντησιν. Αὐτὸ εἶνε!

Ὁ Ρογῆρος μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Παπαφίγκου καὶ τοῦ Λαδουρέκου, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεκοίνωσε τὰ διατρέχοντα.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, μοῦτσό μου, παιδί μου, διάβασέ μας νὰ κούσωμε καὶ νὰ χαροῦμε!

— Ἔλα, διάβασε δυνατά, προσέθεσεν ὁ Λαδουρέκος.

Ὁ Ρογῆρος ὑπήκουσεν:

— «Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ...

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Λαδουρέκος.

— Μάζεψε τὴ γλῶσσα σου, ἐσύ! ἐμουρμούρισεν ὁ Παπαφίγκος. Ἐμπρός, μοῦτσο, 'ς τὴν κόφα!

«Ἔλαβα εἰδήσεις σου ἀπὸ ἕνα ἀπεσταλμένον τοῦ στρατάρχου, δουκὸς Βελλούν, καὶ δοξάζω τὸν Θεὸν ποῦ ἐγλύτωσες ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ Κάδιξ, μαζὶ μὲ τοὺς γενναίους συντρόφους σου...

— Πολὺ καλά! ὁ θεῖός σου εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος, μικρέ, διέκοψεν ὁ Παπαφίγκος

— Κρῖμα ποῦ δὲν εἶνε ναυτικός, εἶπεν ὁ Λαδουρέκος. Θὰ ἦταν γεμιτζῆς πρώτης... «Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ στρατάρχου εἶνε ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Κατέστρωσε ἓν σχέδιον σωτηρίας δι' ἐμὲ καὶ τὸν Παλουάζον, θαυμάσιον καὶ ἀσφαλές, καθὼς φαίνεται.

«Ἐν τούτοις, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἔλθῃς μαζὶ μὲ τὸν Παπαφίγκον καὶ τὸν Λαδουρέκον, ἀπέψε κατὰ τὰ μεσάνυκτα, μ' ἕνα

«Ἵππευσεν ἕνα μικρόσωμον ἀνδαλούσιον ἵππον.» (Σελ. 217, στήλ. α')

βαρκάκι, 'στὴν ἄκρη τοῦ μώλου. Μὴν πάρετε κανένα ἄλλον μαζί σας, μήπως δώσετε ὑποψίας εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀτμακάτους. Ἡμεῖς θὰ σας περιμένωμεν ἐκεῖ καὶ θὰ φύγωμεν ὅλοι μαζί.

« Σὲ φιλῶ ἐκ μέσης καρδίας, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σε ἐπανίδω.

« Ὁ θεῖός σου

Ἱππότης ΣΑΙΝ – ΡΟΚΑΝΤΕΝ.»

— Τί λέτε τώρα ἐσεῖς γιὰ ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Ρογῆρος, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἐγὼ λέγω, ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος, ποῦ λέγει τὸ γράμμα, εἶνε ὁ κατεργάρης Ρενώ.

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι κ' ἐγώ. Μὰ ἂν εἶνε αὐτός, διατί θέλει νὰ φυγαδεύσῃ τὸν θεῖόν μου ; Θὰ εἶνε καμμία νέα παγίδα αὐτή, καθὼς φαίνεται!

—Καλὰ λές, μοῦτσο! Αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο θέλει νὰ μᾶς τραβήξῃ πάλι 'στὰ νερά του. Ἐμεῖς ὅμως τὸν ἀφίνομε νὰ βουρλίζεται. Δὲν εἶν' ἔτσι, Λαδουρέκο ; τί λὲς καὶ σύ ;

— Ἂς τὸν ἀφίσουμε νὰ βουρλίζεται λοιπὸν ! εἶπεν ὁ πεζοναύτης.

—Ὁ θεῖός μου ὅμως, παρετήρησεν ὁ Ρογῆρος, θὰ νομίσῃ πῶς τὸν ἐγκατέλειψα.

— Μὴ φοβᾶσαι ! Θὰ πάρῃ κάβο τί γίνεται, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα !

— Εἶνε φόβος ὅμως νὰ πέσῃ αὐτὸς θῦμα τῶν δύο κακούργων. Ἀφοῦ ξεύρωμε τώρα τοὺς σκοπούς των, ἐμεῖς οἱ τρεῖς εἰμποροῦμε νὰ τα καταφέρωμε. Αὐτοὶ θὰ νομίζουν πῶς πηγαίνομεν ἐντελῶς ἀνύποπτοι νὰ πέσουμε 'στὰ βρόχια τους. Ἕνας προετοιμασμένος λοιπὸν κάνει γιὰ δύο ἀπροετοίμαστους.

— Μπορεῖ, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Δὲν κάνει ὅμως καὶ γιὰ πέντε. Καὶ ἂν πέσωμε σὲ καμμιὰν ἔνεδρα ;

— Τοὺς τολμηροὺς βοηθεῖ ἡ τύχη ! εἶπε μὲ ἐπίσημον τόνον ὁ Λαδουρέκος.

— Ἀφ' οὗ εἶνε ἡ γνώμη σου, πεζοναύτη, κ' ἐσένα, μοῦτσο, ἐμπρός, τί καθόμαστε ;

— Ἐμπρός ! Δίνε του ! ἀνέκραξεν ὁ Λαδουρέκος.

Μετὰ τὸ ἐπιφώνημά του αὐτό, ὁ πεζοναύτης ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ δεξί του μάγουλο εἰς τὸ ἀριστερὸν ἕνα πελώριον κομμάτι σίκ (καπνόν, τὸν ὁποῖον μασοῦν οἱ ναῦται,) καὶ προσέθεσεν :

— Εἴμεθα ἕτοιμοι, 'στὸ φτερό !

— Δὲν μᾶς μένει, παρὰ νὰ ζητήσωμεν ὀλίγων ὡρῶν ἄδειαν ἀπουσίας ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, εἶπεν ὁ Ρογῆρος.

— Σωστά, εἰδεμὴ μᾶς βάζουν 'στὰ σίδερα !

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω. Θὰ την πάρω εὔκολα.

Ὁ Ρογῆρος μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα ἐξαιρετικῶς καὶ τῷ ἐχορήγησε τὴν ἄδειαν δι' αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους του, χωρὶς κἂν νὰ του ζητήσῃ λόγον.

Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν τὰ πάντα, ὁ Ρογῆρος ἔγραψε τὸ ἑξῆς σύντομον ἐπιστολάριον πρὸς τὸν θεῖόν του :

« Σύμφωνοι !

ΡΟΓΗΡΟΣ»

εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὸν Σαὶν-Ροκαντέν, ἐν περιπτώσει συλλήψεως τοῦ ἀπεσταλμένου.

Ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Παῦλον μὲ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐδέχθη χωρὶς πολλὰ νάζια. Ἔπειτα ἵππευσε πάλιν καὶ ἔφυγε καλπάζων.

Διῆλθε τὰς γαλλικὰς καὶ τὰς ἐχθρικὰς προφυλακὰς μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, ὅπως καὶ κατὰ τὸν ἔρχομόν του, καὶ μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἔσπευσε νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ρογήρου πρὸς τὸν Ρενώ.

Ὁ κατεργάρης ἔσχισεν ἀφελέστατα τὸν φάκελον τῆς ξένης ἐπιστολῆς, καὶ την ἀνέγνωσε.

— Λαμπρὰ ἐψιθύρισεν, ἡ δουλειά μας πάει πρίμα.

Κατόπι, μὲ ἐπιτηδειότητα προδίδουσαν εἰδικότητα εἰς τοιούτου εἴδους ἐργασίας, ἐπῆρεν ἕνα νέον φάκελλον, ἐμιμήθη εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ρογήρου, τὴν ἐσφράγισε καὶ την ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Παῦλον, λέγων:

— Πήγαινε αὐτὸ εἰς τὸν ἱππότην καὶ ὑπενθύμισέ του συγχρόνως τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἱσπανός.

Καὶ ἔφυγε τρέχων.

— Μοῦ φαίνεται, ἐσκέφθη ὁ κατεργάρης, ὅτι ἐγγίζομεν εἰς τὸ τέλος.

» Ἐγγίζω δηλαδὴ ἐγώ, διότι ὁ μίστερ Μπρόουν, ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, θά μου γίνῃ πολὺ ἐνοχλητικὸς καὶ δὲν θὰ μοῦ φανῇ καθόλου παράδοξον, ἂν τοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα ἔξαφνα . . . .

» Εἶνε πολὺ δυσάρεστον πρᾶγμα νὰ μοιράζεται κάνεις μίαν μεγάλην περιουσίαν, ὅταν εἰμπορῇ νὰ την ἔχῃ καὶ μόνος του.

» Ἀλήθεια, δὲν ἐγύρισεν ὁ μίστερ Μπρόουν. Ἡ ἀπουσία του παρατείνεται πολύ. Τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον ;

» Ἔ! καὶ νά το ἤξευρα ! . . .»

Καὶ ὁ Κος Ρενὼ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας του τόσον δυνατά, ὥστε, ἐὰν τὸν ἔβλεπε ἀπὸ κάπου ὁ μίστερ Μπρόουν, δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰ μαντεύσῃ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τοῦ φίλου του. . .

Διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἐν τούτοις τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς σκέψεις, διηυθύνθη πρὸς τὸν λιμένα. Τὸ πᾶν ἐκοιμᾶτο, ἐκτὸς τῶν σκοπῶν, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξεφώνουν τὸ μονότονον σύνθημα τῆς ἐγρηγόρσεως. Ὑπὸ τὸ λαμπρὸν σελῆνόφως ὁ λιμὴν ὅλος κατηυγάζετο ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Ὁ Ρενὼ διηυθύνθη πρὸς τὸ κρηπίδωμα καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῆς ἄκρας του, ὅπου ἔλαμπεν ὁ πράσινος φάρος τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος.

Πλησίον τοῦ φάρου, πλῆθος δεμάτων συνεσωρευμένων, ἀπετέλουν παχὺ τοίχωμα, ἔχον τὸ ὕψος ἀνθρωπίνου ἀναστήματος.

Ὁ κατεργάρης ἐσφύριξε σφύριγμα ἐλαφρὸν καὶ παρατεταμένον.

Παρευθὺς δέκα ἄνδρες, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Παῦλον, τὸν περιεκύκλωσαν.

— Ὅλοι εἶσθε ἐδῶ ; εἶπε χαμηλοφώνως. Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ. Τώρα εἶμαι ἥσυχος. Κρυφθῆτε πάλιν καὶ περιμένετε τὸ ὁριστικὸν σύνθημα.

Οἱ δέκα κακοῦργοι ἐξηφανίσθησαν μαζὶ μὲ τὸν ἀρχηγόν των.

Ἡ ὥρα ἐπλησίαζε. Δύο σκιαὶ ἐφάνησαν σπεύδουσαι πρὸς τὸ μέρος τοῦ λιμένος.

Ὅταν οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐπλησίασαν ἀρκετά, σκεπασμένοι μὲ τοὺς μεγάλους μανδύας των, ὁ Ρενὼ ἀνεγνώρισε τὸν ἱππότην Σαὶν - Ροκαντὲν καὶ τὸν Παλουάζον.

— Εἶσθε ἀκριβεῖς, κύριοί μου, ἀνεφώνησε, χαιρετῶν αὐτούς. Εὖγέ σας. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ περιμένετε πολύ. Ἀκούσατε...

Τὰ ὡρολόγια τῶν πολυαρίθμων ναῶν τοῦ Κάδιξ ἐσήμαινον μεσονύκτιον, μακρόθεν δὲ ἔφθανε ἐλαφρὸς παφλασμὸς κωπηλασίας, μόλις αἰσθητός.

— Νὰ ὁ ἀνεψιός σας καὶ οἱ φίλοι του. Αὐτοὶ θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ εἶσθε ὅλοι μαζὶ διὰ νὰ μὴ χωρισθῆτε πλέον ποτέ !

— Ὦ ! κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Σαὶν-Ροκαντέν, πῶς θὰ εἰμπορέσω νὰ σας ξεπληρώσω αὐτὰ ποῦ κάμνετε δι' ἐμέ;

—Σιωπή, τὸ νοῦ σας ! Ἀκοῦστε !

Ὁ παφλασμὸς ἦτο μᾶλλον εὐδιάκριτος τώρα.

— Κυτάξετε αὐτὴ τὴ βάρκα ποῦ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ ! Εἶνε οἱ δικοί μας !

Ὁ ἱππότης, βαθύτατα συγκεκινημένος, συνεκράτει τὴν ἀναπνοήν του, ἀδυνατῶν νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια του τὴν μικρὰν λέμβον, προσπαθῶν νὰ καλύψῃ μεταξὺ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπέβαινον αὐτῆς, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσφιλεστάτου ἀνεψιοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὅποιος ἔχῃ ἐντροπὴ
γιὰ τὸν ἄλλον πρὶν εἰπῇ,
πρὶν νὰ τὸν κατηγορήσῃ,

ἂν τὰ σφάλματα σκεφθῇ
ποὺ χει κάμῃ, θὰ κρυφθῇ
καὶ τὸ στόμα του θὰ κλείσῃ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Α'.

«Ὅσοι θὰ μείνετε εἰς τὰς Ἀθήνας, θά μου ἀπαντήσετε : Θὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸ Μαροῦσι, εἰς τὴν Κηφισσιὰν καὶ εἰς τὸ Φάληρον.

Ὅσοι ἔχετε τὰ μέσα διὰ μεγαλήτερα ταξείδια, θά μου ἀπαντήσετε : Θὰ διασκεδάσωμεν περιηγούμενοι.

Καὶ ὅσοι ἔχετε ἐξοχάς, θά μου ἀπαντήσετε : Θὰ περάσωμεν ὀλίγους μῆνας ἡσύχου καὶ ὡραίας ἀγροτικῆς ζωῆς.

— Καλὰ καὶ ἄξια ὅλ' αὐτά, καὶ ἱκανὰ διὰ νὰ σας μακαρίσωμεν ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι, δι' ἀγάπην σας, δὲν θά το κουνήσωμεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως . . . Ἀλλὰ δέν μου εἴπατε καὶ πῶς θὰ περνᾶτε τὸν καιρόν σας, εἴτε εἰς τὰς πόλεις θὰ περιορισθῆτε, εἴτε θὰ κάμετε μεγάλα ταξείδια, εἴτε θὰ ἀποσυρθῆτε εἰς τὰς ἐξοχάς.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατον νὰ το ἐννοήσῃ κανείς ! Θὰ τρώγωμεν, θὰ κοιμούμεθα, θὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸ Θέατρον καὶ εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, θὰ πέρνωμεν τὸ λουτρόν μας, θὰ βγαίνωμεν μὲ τὸ ποδήλατον, θὰ κάμνωμεν ἐκδρομὰς θαλασσίας, θὰ ψαρεύωμεν, θὰ κωπηλατῶμεν. . .

— Ἐξαίρετα. Ἰδού, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εὐτυχισμένη ζωή ! Ἀλλ' ἄρά γε ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ τὸ τέλειον τῆς ἀπολαύσεως ; Ζῇ μόνον μὲ ἄρτον ὁ ἄνθρωπος ; Δὲν χρειάζεται καὶ καμμία τροφὴ πνευματικωτέρα, καὶ καμμία ἐνασχόλησις ὑψηλοτέρα ; . . .

— Δηλαδή ;

— Νά : δὲν θἀνοίξετε καὶ κανένα βιβλίον εἰς τὸ διάστημα αὐτό ;

Μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς ἔκαμα νὰ συνοφρυωθῆτε.

— Πῶς εἴπατε ; Τώρα ὅ,τι ἐκλείσαμεν τὰ βιβλία, καὶ θέλετε πάλιν νὰ τἀνοίξωμεν ; Τώρα μόλις ἐγλυτώσαμεν ἀπὸ τὴν μελέτην, καὶ θέλετε ἀμέσως πάλιν νἀρχίσωμεν ; Σταθῆτε λοιπὸν νἀναπνεύσωμεν ὀλίγον !

— Κύριοι καὶ δεσποινίδες, μὲ παρεξηγήσατε. Δέν σας ὠμίλησα περὶ μελέτης, δέν σας εἶπα διὰ τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου. Βέβαια δὲν θὰ τα λησμονήσετε καὶ αὐτὰ ὁλωσδιόλου ! Κάπου-κάπου θἀνοίγετε καὶ καμμίαν γραμματικήν, καὶ καμμίαν ἱστορίαν, καὶ καμμίαν ἀριθμητικὴν ἢ γεωγραφίαν, διὰ νὰ μὴ χάσετε ὅ,τι ἐκερδίσατε. Ἀλλὰ θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ σας ἔλεγα, ὅτι μὲ αὐτὰ μόνον θὰ περάσετε εὐχάριστα τὰς διακοπάς σας Ὄχι' δὲν σας εἶπα περὶ μελέτης, ἀλλὰ περὶ ἀναγνώσεως τερπνῆς. Αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἀπόλαυσιν, τὴν μεγαλειτέραν διασκέδασιν, καὶ δὲν την ἀφίνει κανείς, ὅσας ἄλλας διασκεδάσεις καὶ ἂν ἔχῃ.

— Μπᾶ ! καὶ μήπως δὲν θὰ ἔχωμεν κάθε Σάββατον τὴν Διάπλασιν ; θά μου ἀπαντήσετε. Νομίζετε, ὅτι θὰ παύσωμεν νὰ την διαβάζωμεν ; Ἴσα-ἴσα τώρα τὰς διακοπὰς θὰ καταγινώμεθα μὲ αὐτὴν περισσότερον.

— Καὶ ἴσα-ἴσα τώρα τὰς διακοπὰς ἡ Διάπλασις θὰ προκηρύξῃ τόσους Διαγωνισμοὺς καὶ θά σας ἀποσχολήσῃ τόσον εὐχάριστα. Ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον θὰ λαμβάνετε κάθε Σάββατον ; Αὐτὸ μόλις σᾶς ἀρκοῦσεν ὅταν εἴχατε καὶ τὰ μαθήματά σας' ὄχι τώρα ποῦ θὰ ἔχετε τόσον καιρὸν ἐλεύθερον !

— Βέβαια' ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ἐφρόντησεν ἡ Διάπλασίς μας, καὶ μᾶς ἑτοιμάζει τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» !

— Ἀλήθεια. Ὅσοι ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶσθε συνδρομηταί, εἰς τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου θὰ λάβετε ἕνα θαυμάσιον τόμον ἀπὸ 300 σελίδας καὶ θὰ εὕρετε ἀρκετὴν ἐπασχόλησιν δι' ὀλίγας ἡμέρας. Μάλιστα τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ εἶνε τόσον διασκεδαστικόν, ὥστε θὰ θελήσετε νὰ το ἀναγνώσετε καὶ διὰ δευτέραν καὶ διὰ τρίτην φοράν . . . Ἀλλὰ τί θὰ κάμετε ἕως τότε ; (θέλομεν ἕνα μῆνα, βλέπετε, ἀκόμη!) καὶ τὸ σπουδαιότερον, τί θὰ κάμετε κατόπι ; διότι θὰ ἔχετε ἀκόμη δύο σχεδὸν μῆνας διακοπῶν Ἡ Διάπλασις καὶ ἐν μόνον βιβλίον, θἀρκέσουν νὰ σας ἀποσχολήσουν ; Ἂν, διὰ νὰ περάσῃ κανεὶς εὐχάριστα τὰς διακοπάς του, πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ διαβάζῃ κάτι ποὺ δὲν το ἐδιάβασε, τί θὰ κάμετε σεῖς, ἀφ' οὗ ἐξαντλήσετε τὴν προμήθειάν σας ;

Πῶς ; Δέν μου ἀπαντᾶτε τώρα ; Ἐχάσατε τὴν εὐγλωττίαν σας ; Δὲν ἠξεύρετε πλέον τί νά μου ἀπαντήσετε ; Δὲν ἠξεύρετε τί νὰ κάμετε διὰ νὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν αὐτήν ; . . .

Θὰ σας ἀπαντήσω ἐγώ. Ἔχω νά σας δώσω μίαν σπουδαίαν πληροφορίαν καὶ μίαν χρησιμωτάτην συμβουλήν. Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μας τὴν γνωρίζουν πρὸ πολλοῦ καὶ την ἐφαρμόζουν. Ἀλλὰ σήμερον ἀπευθύνομαι κυρίως πρὸς τοὺς νέους συνδρομητάς, τοὺς ἐφετεινοὺς ἢ τοὺς περυσινούς.

Κυττάξετε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν προμετωπίδα ἑνὸς ἐφετεινοῦ φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως. Θὰ ἰδῆτε, ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἡ χρονολογία καὶ ὁ ἀριθμός, τὰς λέξεις : Ἔτος ΙΔΤΟΝ.

Ἠξεύρετε τί σημαίνει αὐτό ; Σημαίνει, ὅτι ἡ Διάπλασις ἐκδίδεται πρὸ εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἐτῶν. Σημαίνει, ὅτι ἔχει ἀποτελέσῃ ἕως τώρα, φύλλον πρὸς φύλλον, εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἐτῶν τόμους, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶνε ὅπως αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖτε φέτος ὁλοέν, ὅπως ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀπετελέσατε πέρυσι.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον : Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τόμοι — ἐκτὸς ἑνὸς μόνον ἐξηντλημένου, — εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν της.

Καὶ ἄλλο ἀκόμη : Φέτος ἡ Διάπλασις θὰ ἐκδώσῃ χωριστὰ τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος' ἀλλὰ πέρυσι ἐξέδωκε τὸν Προάντα, προπέρυσι τὸ Παιδικὸν Θέατρον, καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην Βιβλιοθήκην τῆς Διαπλάσεως, ἔχουν δ' ἐκδοθῆ ἕως τώρα περὶ τὰ εἴκοσι, τὸ ἓν ὡραιότερον τοῦ ἄλλου. Λοιπόν, ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία εὑρίσκονται ἐπίσης καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

Τόμοι τῆς Διαπλάσεως ! Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης της ! Φαντάζεσθε τί πλοῦτος εἶνε, τί θησαυρός ; Ὁ ἔχων τὰ μέσα νὰ τους ἀποκτήσῃ ὅλους — καὶ χρυσοδέτους μάλιστα, — γεμίζει ὁλόκληρον Βιβλιοθήκην, μὲ τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ ὅλα τὰ παιδικὰ καὶ ἐφηβικὰ χρόνια ! Διὰ τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσιν, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς ἄλλα βιβλία. Αὐτὰ ἀρκοῦν καὶ ὑπεραρκοῦν. Εἶνε δὲ τὰ μόνα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν γλῶσσάν μας διὰ τοιοῦτον σκοπόν. Ἐκτὸς αὐτῶν, καὶ ἐκτὸς τῶν βιβλίων τοῦ Σχολείου του, ὅ,τι ἄλλο ἀναγνώσῃ τὸ παιδίον καὶ ὁ ἔφηβος, θὰ βλαφθῇ ἀλλὰ δὲν θὰ ὠφεληθῇ. Ὁ μικρός, ὁ ἀναγινώσκων βιβλία γραμμένα διὰ μεγάλους, παθαίνει ὅ,τι καὶ ὁ ἀσθενής, ὁ τρώγων φαγητὰ μαγειρευμένα διὰ ὑγιεῖς.

Ἀλλ' ὁ μὴ ἔχων τὰ μέσα νἀποκτήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία διὰ μιᾶς ; Εἶνε ἁπλούστατον : Εἰμπορεῖ νὰ τἀποκτήσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἂς ἀγοράσῃ δύο, τρία, τέσσερα, ὅσα ἀρκοῦν, διὰ νὰ περάσῃ τὰς διακοπάς του φέτος, καὶ πάλιν βλέπομεν. Δόξα τῷ Θεῷ, οἱ τόμοι πωλοῦνται καὶ χωριστὰ ἕκαστος, ὑπάρχουν δὲ διαφόρων τιμῶν, διὰ κάθε βαλάντιον, ἀπὸ μιᾶς δραχμῆς μέχρι δέκα.

Καὶ ἰδοὺ πῶς λύεται τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον σᾶς ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν. Διὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὰς διακοπάς σας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ συμβουλευθῆτε τὸν ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (σελ. 15, Κεφάλαιον ΙΑ'. εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως,) καὶ ἀναλόγως τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖτε νὰ διαθέσετε, νὰ κάμετε ἀμέσως τὴν παραγγελίαν σας.

Εἰς τὴν προσεχῆ μας συνάντησιν θὰ σας εἴπω τί περιέχουν αὐτοὶ οἱ τόμοι, καὶ θὰ δείξω πόσον ὠφέλιμος καὶ τερπνὴ θὰ σας εἶνε ἡ ἀνάγνωσίς των.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΦΥΤΟΝ ΕΙΝΕ ΑΥΤΟ ;

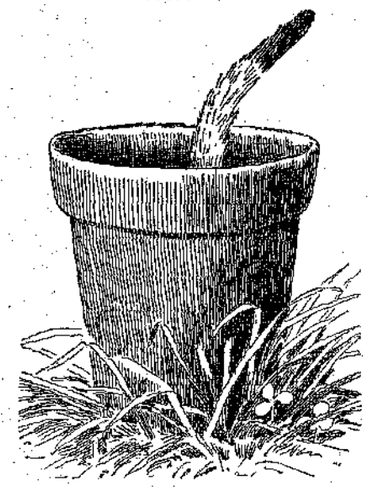

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τὴν Φυτολογίαν, παρακαλεῖσθε νὰ μας εἰπῆτε πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ φυτὸν καὶ τί ἄνθος κάμνει. Ὅποιος εἰμπορεῖ μάλιστα, ἂς τὸ ζωγραφίσῃ ἀνθισμένον, καὶ θὰ μας ὑποχρεώσῃ.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Τὸ σχέδιον τοῦ Κασσάνδρου, — τὸ σχέδιον ὅλων τῶν φιλοδόξων, — ἦτο τὰ πάντα νὰ καταπατήσῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ στέμμα.

Τώρα ἡ Ὀλυμπιὰς δὲν ὑπῆρχε πλέον, διὰ νὰ ταράττῃ μὲ τὸ μέγα ὄνομά της, μὲ τὴν ἀνήσυχον φιλοδοξίαν της καὶ μὲ τὴν ἄγρυπνον ἐκδίκησίν της, τὰ ὄνειρα τῶν ἀρχομανῶν διαδόχων.

Ἀ . . . ἐκείνη ἐξηφανίσθη, καὶ ὁ Κάσσανδρος μειδιᾷ ἐνδομύχως, διότι εὔχεται, ὅλοι μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν νὰ ἐκλείψουν.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος, ὁ υἱὸς τῆς Ρωξάνης, ἂν καὶ ἀνετρέφετο ἀμαθής, παρημελημένος, ἐγκάθειρκτος, ἦτο ὅμως τὸ λατρευτὸν εἴδωλον τῆς Μακεδονίας, καὶ ὁ Κάσσανδρος ἀνησύχει.

— Μία νέα ἔκδοσις Ἀριδαίου, ἔλεγε γελῶν ὁ Γλαυκίας, πιστὸς τοῦ Κασσάνδρου φίλος. Ἄφες το νὰ ζήσῃ ἂν ἡ Μακεδονία ἀγαπᾷ τὸ τέκνον τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ἀγαπᾷ διότι ὀνειροπολεῖ ν' ἀνεύρῃ εἰς αὐτὸ σταγόνας ἐκ τοῦ πολυτίμου ἐκείνου αἵματος. Ὅταν δὲν τας ἀνεύρῃ, ὅπως δὲν τας ἀνεῦρεν εἰς τὰς φλέβας τοῦ Ἀριδαίου, ὁ Ἀλέξανδρος θὰ παύσῃ νὰ εἶνε τὸ εἴδωλον τῆς χώρας.

—Εἰμπορῶ ἀρά γε ἀόρατος νὰ τὸ ἴδω;

— Εἰμπορεῖς. Ἀφοῦ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἦλθες. Αὐτὴ ἐδῶ ἡ θέσις εἶνε κατάλληλος· δύνασαι ἀόρατος νὰ ἴδῃς καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον.

Ὁ Κάσσανδρος ἐπλησίασε καὶ εἶδε τὸ δωμάτιον τῆς ἐγκαθείρκτου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ὁ ζωογόνος ἥλιος ἐφώτιζε, καὶ εἶδε τὸ ὡραῖον σκιατραφὲς πρόσωπον τῆς Ρωξάνης νὰ λάμπῃ.

Ποῦ την εὕρισκε τὴν λάμψιν;

Πλησίον της καὶ κρατῶν ἐλαφρὰ τὴν ἐσθῆτά της, κάθηται ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος, θὰ ἔλεγες, μὲ τὸ ἀέτειον βλέμμα καὶ τὴν ὑπερήφανον κατατομήν. Ἡ λάμψις τῶν βλεμμάτων τῆς Ρωξάνης, μεταδίδεται εἰς τοὺς ὡραίους τοῦ παιδίου ὀφθαλμούς.

Ἡ χήρα τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁμιλεῖ περὶ τοῦ συζύγου της· καὶ ὁσάκις περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ, καὶ βασάνους καὶ σκότη καὶ περιορισμοὺς καὶ τὰ πάντα λησμονεῖ.

«Παιδί μου, σὲ λατρεύω ἀλλὰ καὶ σὲ σέβομαι· εἰς τὰς φλέβας σου ρέει τὸ εὐγενέστερον Ἑλληνικὸν αἷμα. Ὁ πατήρ σου, ἀπόγονος τῶν Ἡρακλειδῶν, μεγάλων προγόνων γίγας ἀπόγονος, δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ νὰ σου δώσῃ διδασκάλους ὡς τὸν Ἀριστοτέλην. Καὶ μένεις, ὦ παρακκαταθήκη πολύτιμε, εἰς τὰς ἰδικάς μου χεῖρας, διὰ νὰ πλασθῇς ἄξιος υἱός του. . . Τέκνον μου! ἐγὼ ἐκ τῆς ἱστορίας γνωρίζω μίαν μόνην σελίδα, καὶ την παρηκολούθησα αὐτόπτις τὴν σελίδα αὐτήν, τὴν ὡραιοτέραν ἐξ ὅσων ποτὲ ἀνέγραψαν αἱ ὀλόλαμπροι τῆς ἱστορίας Δέλτοι. Ἡ βασιλεία τοῦ πατρὸς σου, οἱ πόλεμοί του, αἱ κατακτήσεις του, ἡ παντοκρατορία του, ὁ ἡρωϊσμός του.»

Καὶ διηγεῖτο μὲ λάμποντα ὄμματα, τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀλεξάνδρου της.

Καὶ τὸ παιδίον τὸ σκιατραφές, ἐζωογονεῖτο ἀπὸ τὰς εὐεργετικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πατρός του.

«Ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν τίποτε δὲν γνωρίζω· τὴν θεωρίαν τὴν ἐδίδαξεν εἰς τὸν πατέρα σου ὁ Σταγειρίτης Ἀριστοτέλης, τὸν ὁποῖον πολὺ ὁ Ἀλέξανδρος ἐθαύμαζε καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον πολὺ ηὐγνωμόνει. Ἀλλὰ τὴν φιλοσοφίαν ἐφηρμοσμένην, θὰ τὴν εὕρῃς εἰς ὅσα ἔχω νὰ σου διηγηθῶ, ἀπὸ τὸν βίον τοῦ πατρός σου.

«Εἰς τὴν μεγάλην πατρίδα μου, ἡ δουλεία ἐμάραινε καὶ ὁ δεσποτισμὸς ἐνέκρωνεν· αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ πατρός σου δὲν ἦσαν κατακτήσεις ἐδάφους· ἦτο ἡ νίκη τοῦ πνεύματος ἐναντίον τῆς ὕλης.

«Τιμωρῶν τοὺς Πέρσας, διότι ἐβεβήλωσαν τὰ ἅγια τῆς Ἀττικῆς ἐδάφη, δὲν κατέκτησε τὴν Περσίαν, τοὺς Πέρσας κατέκτησε καὶ ἠγαπήθη καὶ ηὐλογήθη καὶ ὑπὸ τῶν φίλων καὶ ὑπὸ τῶν πολεμίων.

«Ἤθελε τὸν κόσμον ὅλον, μίαν Ἑλλάδα μεγάλην. Ἤθελε νὰ εἶνε Αἴολος καὶ ν' ἀφίνῃ ἀπὸ τὸν ἀσκόν του μίαν αὔραν μόνον νὰ πνέῃ, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου, αὔραν ζωογόνον καὶ ζεφύρου, τὴν αὔραν τῆς ἐλευθερίας.

«Τόσον γλυκὺς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἡττηθέντας, ὥστε ἐλησμόνουν τὴν ἧττάν των, διότι ὑπὸ τοιούτου νικητοῦ ἡττήθησαν.

—Καὶ τώρα, ἀγαπητὴ μῆτερ, συνεπληρώθη τὸ μέγα τοῦ πατρός μου ἔργον;

— Τὸ ἔργον τοῦ πατρός σου μένει ἀνεκπλήρωτον, ἀλλ' ἐφυτεύθη καὶ αὐξάνει εἰς τὸ πεῖσμα τῶν καταπατούντων αὐτό.

«Ἐκεῖνος ἐνεφύσα εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν τὴν θείαν πνοήν του. Ἀπέθανε, καὶ ἐκεῖνοι ἀκριβῶς, οἱ ὁποῖοι μετ' αὐτοῦ ἐθεωροῦντο ἀήττητοι καὶ ἀθάνατοι, ἐκεῖνοι, ὑπὸ ἄλλα νεύματα τώρα, ἐξυπηρετοῦντες ταπεινοὺς καὶ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς ἀναξίων σφετεριστῶν, ἀπεδείχθησαν κατώτεροι ἑαυτῶν καὶ ἀπώλεσαν καὶ τοὺς στεφάνους τῆς νίκης καὶ τὸ ἄψογον ὄνομά των.

«—Διατί νὰ εἶμαι μικρὸς ἀκόμη; Ἀλλὰ δεκακοκτὼ ἐτῶν ὁ πατήρ μου δὲν ἐνίκησεν, ὅπως μοὶ εἶπες, τὸν ἱερὸν τῶν Θηβαίων λόχον; Μετὰ πέντε ἔτη, ὁ Ἀλέξανδρος ἀνίσταται καὶ πάλιν, καὶ ὁ κόσμος θ' ἀναπνεύσῃ καὶ θ' ἀνακουφισθῇ. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἀπέθανε!»

★

Ὁ Ἀλέξανδρος θ' ἀποθάνῃ.

— Δὲν σοῦ το ἔλεγα; τὸ παιδίον δὲν εἶνε ἀμαθές, γνωρίζει τὴν ἐνδοξοτέραν σελίδα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τοῦ πατρός του.

«Εἰς τὰς φλέβας του, ἂν κυκλοφορῇ τῆς Ἀσιανῆς τὸ ὀλόθερμον αἷμα, κυκλοφορεῖ καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ μεγαλουργὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου αἷμα.

«Τὸ παιδίον πρέπει ν' ἀποθάνῃ.

«Γνωρίζει ν' ἀγαπᾷ, γνωρίζει καὶ νὰ μισῇ· ἂς ἀποθάνῃ!

«Εἶναι βαρὺ διὰ τὴν παιδικὴν κεφαλήν του τὸ στέμμα τοῦ πατρός του.

— Ἐνῷ διὰ τὴν ἰδικήν σου κεφαλήν, Κάσσανδρε, τὸ στέμμα δὲν εἶνε βαρύ;

— Ἂς καλόψῃ ἡ κρύα πλάξ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον, καὶ τότε θὰ σου δώσω ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρωτησίν σου. Ἂς ὑπάγουν εἰς ἄλλον κόσμον ν' ἀποτελειώσουν τὴν διδασκαλίαν των.

— Κατεδικάσθησαν;

Καὶ ὁ Κάσσανδρος εἶπε, μὲ τὴν μεταλλικὴν φωνήν του, τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία διεφύλαξε:

«Μηδενὸς εἰδότος, κατάσφαξον τὸν παῖδα καὶ τὴν μητέρα, ἀπόκρυψον τὰ σώματα, μηδενὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπαγγείλῃς τὸ γεγονός».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

"ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩ"

Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 11 φύλλον, σελ. 91.)

Καὶ ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς ἐτιμήθη μὲ τὸ παραπάνω ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἀφ' οὗ ἔλαβα περισσοτέρας ἀπὸ ἑκατὸν εἰκόνας. Βλέπω μὲ χαράν μου, ὅτι οἱ μικροὶ ἐρασιτέχναι αὐξάνονται καὶ πληθύνονται, καὶ προοδεύουν.

Ὁ χῶρος δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ ὁμιλήσω χωριστὰ διὰ κάθε μίαν εἰκόνα, ἀλλ' οὔτε κἂν διὰ τὰς κυριωτέρας. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν εἰς μερικὰς γενικὰς παρατηρήσεις.

Πολλοὶ δὲν ἐξετέλεσαν τὸ θέμα των καλά. Ἐν ᾧ ἐζητεῖτο σπίτι, καὶ ἐν ᾧ τὸ σπίτι ἔπρεπε νὰ ποτελῇ τὴν βάσιν καὶ τὸ κέντρον τῆς εἰκόνος, ἐκεῖνοι ἐπροτίμησαν νὰ παραστήσουν μᾶλλον τὸν τόπον, ὅπου ἤθελαν νὰ κατοικοῦν, καὶ ἐπαραπέταξαν τὸ σπίτι εἰς μίαν γωνίαν, ἀσήμαντον ὅλως διόλου καὶ ἀγνώριστον. Ἄλλοι πάλιν ὑπέπεσαν εἰς τὸ ἀντίθετον λάθος: περιωρίσθησαν δηλαδὴ μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ σπίτι, παραμελήσαντες τὴν περιοχὴν καὶ ὑποβιβάσαντες τὴν εἰκόνα των εἰς ἁπλοῦν ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅσον καλὰ καὶ ἂν ἦσαν ζωγραφισμέναι μερικαὶ ἀπὸ τὰς εἰκόνας τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας κατηγορίας, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ βραβευθῇ κἀμμία.

Ἄλλοι πάλιν, ἐν ᾧ ἐνεπνεύσθησαν ὡραίαν ἰδέαν, δὲν κατέβαλον ὅμως τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν καὶ ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ὁ Βράχος τῆς Ντραμπάτοβας π. χ. ἤθελε νὰ κατοικῇ μέσα εἰς ἕνα φάρον. Τί εὔμορφη ἰδέα! Ἀλλὰ μὲ τί ἀμέλειαν ποῦ ἐζωγράφισεν αὐτὸν τὸν φάρον· δυὸ μολύβιες ἔρριψε καὶ ἐτελείωσεν. Ἀμὲ ἡ Πετρήτια Σαπφώ; Πανόραμα τὸ σπίτι ποῦ ἤθελε νὰ κατοικῇ! Εἶνε εἰς μίαν ἐξοχὴν παραθαλάσσιον. Ἔχει λέμβον, ποδήλατον, ἀμάξι, ἄλογον, λουτρά, κιόσκια, τραπέζια καὶ καθίσματα ἀπέξω, κῆπον, δάσος, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί ἄλλο. Κρῖμα ὅμως ποῦ δὲν εἶνε ζωγραφισμένα καλλίτερα! Θὰ ἐδημοσίευα μίαν ὡραίαν εἰκόνα.

Εὐφυεστάτη, ἡ εὐφυεστέρα ὅλων, εἶνε ἡ ἰδέα τοῦ Καπετὰν Γιακουμῆ. Αὐτὸς ἤθελε νὰ κατοικῇ μέσα εἰς μίαν ἰδιόκτητον... θαλαμηγόν, ὀνομαζομένην «Καπετὰν Γιακουμῆς». Ὅσοι εἶδαν αὐτὸ τὸ πλοῖον καὶ ἀπὸ κάτω τὰς λέξεις «Τὸ σπίτι ποῦ ἤθελα νὰ κατοικῶ», εἶπαν: «Ὡραία ἰδέα! εὖγε!» —Κρῖμα πάλιν ποῦ ἡ ἐκτέλεσις μένει τόσον πολὺ ὀπίσω!

Ἄλλοι δὲν συνεμορφώθησαν μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐν ᾧ εἶπα, ὅτι ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ εἶνε μαύρη, διὰ νὰ φωτογραφηθῇ, ἐν ᾧ ὥρισα τί πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε, (κραγιόν, ἢ σέπιαν, ἢ σινικὴν μελάνην) πολλοὶ μοῦ ἔστειλαν εἰκόνας μὲ μολύβι ὠχρότατον, ἢ μὲ χρώματα. (Δὲν ἐννοῶ τὴν Δουκίσσαν, ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε μίαν ἐλαιογραφίαν διότι αὐτὴ μοῦ την ἔστειλε χωρὶς ἀξίωσιν συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ μοῦ την στείλῃ καὶ νὰ μου εἴπῃ, ὅτι ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀσπροποταμίτου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν δῆν Κυριακὴν εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ κατοικῇ εἰς ἕνα ἄστρον. Καὶ ἡ Δούκισσα ἐζωγράφισεν ἕνα παλάτι εἰς τὸν Κρόνον, φανταστικὸν καὶ μυστηριῶδες.) Ἐννοῶ ὅμως ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν εἰκόνας διὰ τὸν διαγωνισμὸν μὲ μολύβι, καὶ ἰδίᾳ τὸν Λοξίαν καὶ τὸν Ὁρμοντοῦ Φαλήρου. Αὐτοὶ ἐζημιώθησαν· διότι ναὶ μὲν τὰς ἐβράβευσα, —εἶνε τόσον ὡραῖαι! - ἀλλὰ δὲν τας ἐδημοσίευσα, διότι ὅπου εἶνε μολύβι δὲν πιάνει εἰς τὴν φωτογραφίαν. Δι' αὐτό, βλέπετε, αὐτὴν τὴν φορὰν δημοσιεύω μόνον μίαν εἰκόνα, τὸ Α' Βραβεῖον. Ἠμποροῦσα νὰ δημοσιεύσω τὰ ὡραῖα ἐπιθαλάσσια παλάτια τοῦ Τρομεροῦ Γίγαντος καὶ τοῦ Χρυσαέτου, ἢ τὴν ποιητικὴν ("Ἐπαυλιν παρὰ τὸν Νεῖλον") τοῦ Σ. Κωνσταντινίδου, ἢ τὸν μεσαιωνικὸν πύργον τοῦ Κ. Σκυριανοῦ μὲ τὴν λεπτοτάτην του ἐργασίαν. Ἀλλὰ ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιεύσω εἰκόνας κατωτέρων βραβείων, ἀφ' οὗ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω τὸ ἴδιον διὰ τὰς καλλιτέρας των.

Ὁ Λουκᾶς Α. Πύρρος ἔστειλε τὴν καλλιτέραν εἰκόνα ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Συνεμορφώθη κατὰ γράμμα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἔδειξε πολλὴν τέχνην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἰδέας του. Τὴν βάσιν τῆς καλαισθήτου εἰκόνος ἀποτελεῖ τὸ σπίτι, ἀλλὰ καὶ ἡ περιοχὴ δὲν παρημελήθη διόλου. Ὁ δρόμος, τὸ ἄλσος, τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ὅλα φαίνονται ἀφ' ὑψηλοῦ μὲ τελείαν προοπτικὴν καὶ φωτοσκίασιν. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικήν, καὶ ἂν την καλλιεργήσῃ, θὰ διαπρέψῃ. Εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε μόνοι σας, ἀπὸ τὴν φωτογραφικὴν ἀναπαράστασιν τοῦ ἔργου του, μολονότι ἔγινεν ὑπὸ ἀρκετὴν σμίκρυνσιν, διὰ νὰ χωρέσῃ εἰς τὸ φύλλον μας.

★

Ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων καὶ τῶν Εὐσήμων ἔγινεν ὡς ἑξῆς:

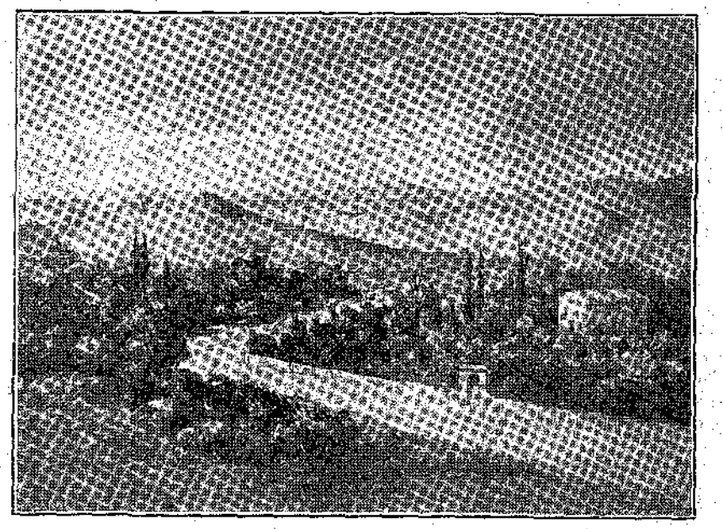

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩ

Εἰκὼν ΛΟΥΚΑ Α. ΠΥΡΡΟΥ. - Α' Βραβεῖον

(Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ σμίκρυνσιν 1/4)

Α' Βραβεῖον: *Λουκᾶς Α. Πύρρος* [7 Ε].

Β' Βραβεῖον: *Λοξίας* [5 Ε], *Ὅρμος τοῦ Φαλήρου* [5 Ε].

Γ' Βραβεῖον: *Χρυσάετος* [4 Ε], *Τρομερὸς Γίγας* [4 Ε], *Ὄλπις ὁ Γριπεὺς* [4 Ε].

Α' Ἔπαινος: (ἀπὸ [3 Ε] εἰς ἕκαστον) *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον*, *Σ. Κωνσταντινίδης*, *Α. Μανιᾶς*, *Κ. Σκυριανός*, *Κερκυραϊκὴ Νύξ*.

Β' Ἔπαινος: (ἀπὸ [ΣΕ] εἰς ἕκαστον) *Ἄγγρος Ν. Κογεβίνας*, *Λυκοῦργος Ν. Κογεβίνας*, *Ἀπόστολος Ι. Μαρῖνος*, *Ἀηδὼν τῆς Ἐρέμου*, *Ἰσμαηλιώτισσα*, *Χαλκίδικος Ἀθηνᾶ*, *Ἰωάννης Ματθαίου*.

Γ' Ἔπαινος: (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον) *Πένθιμος Κυπάρισσος*, *Φιλάμμων*, *Εὐφροσύνη Γ. Μεγαρέως*, *Α. Ζαχαριάδης*, *Καπετὰν Γιακουμῆς*, *Ἕκτωρ Σταματόπουλος*, *Γ. Π. Καλλίας*, *Ἀφελὴς Καρδία*.

Ἐκ τῶν λοιπῶν θὰ ναφέρω μόνον τοὺς ἑξῆς, ἀξίους

Εὐσήμου Μνείας: *Ποιήτρια Σαπφώ*, *Μικρὸς Διάβολος*, *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου*, *Μύτιλος ὁ Μαργαριτοφόρος*, *Ματθαῖος Ι. Οἰκονομίδης*, *Ἰωάννης Στεφάνου*, *Ἠλεκτρικὸν Φῶς*, *Βράχος τῆς Ντραμπάτοβας*, *Ἐδπειθὴς Υἱός*, *Θεατέντης*, *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*, *Χρυσόψαρο*, *Καλὴ Ὄρεξις*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΤ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 209)

Ὁ Γεράρδος συνέσφιγγε τὰς πυγμάς του ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Ὁ Λεγκὲν μόνος, ἡσυχώτατος, ἐγέμισε τὴν πίπαν του καὶ εἶπεν:

«Ἐὰν ἠμπορούσαμε νὰ τους πάρωμε τὰ ὅπλα τους, θὰ ἐκανονίζαμεν τὸν λογαριασμόν μας μὲ τὸν Ρουρούκον τελειωτικῶς. Μὰ ποῦ τἀφίνουν αὐτοὶ οἱ Ἀραπάδες! Τἄχουν σὰν φυλακτά.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἄφησε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, καλέ μου Λεγκέν. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν. Ἂν πιάσωμεν πόλεμον ἐδῶ—πέρα, ἔστω καὶ μὲ ἰσοδύναμον ὁπλισμόν, τί θὰ γίνῃ ἡ ἀδελφή μου καὶ ἡ Λίνα καὶ ἡ Μαργαρόνα; Πρέπει νὰ τα καταφέρωμεν μὲ πανουργίαν. Ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός, πρέπει νὰ καιροφυλακτοῦμε τὴν κατάλληλον στιγμήν. Τσιμουδιὰ ὅμως! Ἂς κάνωμεν ὅλοι τὸν Ἅγιον Ὀνούφριο!

Τὸ σχέδιον ἦτο φρονιμώτατον, καὶ ἡ περίστασις δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Ἀπὸ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας τὸ παραγγελθὲν ὑπὸ τοῦ Ρουρούκου γεῦμα ἦτο ἕτοιμον. Προσκεκλημένοι ἦσαν ἡ φρουρά του, οἱ λευκοί, καὶ οἱ προϋχοντες τῶν Ἀκκάδων. Τίποτε δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ συμπόσιον αὐτό, εἰμὴ ἡ ἐπίσημος τράπεζα. Ὅσον διὰ τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν, αὐτὸς ἀνεπληροῦτο ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀραδιασμένα μετριοφρόνως κατάγῆς· ψητὰ ἀπὸ διάφορα πτηνὰ καὶ τετράποδα,—ἀπὸ ἀηδόνια, ἀπὸ παπαγάλους, ἀπὸ ἐλάφους, ἀπὸ πιθήκους,— γλυκίσματα ἀπὸ πατάτες καὶ ἄλλους ἐγχωρίους καρπούς, σαλατικά, βανάνες, ὀλόκληρα βουνά, – ἐκεῖνο ὅλα ἀναμιξὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Δὲν ἔλειπεν, ἐννοεῖται, καὶ τὸ νεβεγκέ, τὸ ἐγχώριον οἰνοπνευματῶδες ποτόν, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἄφθονον ἀπὸ τἀναρίθμητα παγούρια.

Τὸ μεσονύκτιον εἶχε φθάσῃ, καὶ ἔτρωγον ἀκόμη. Ἰδίως ἔπιναν, ἔπιναν ἀκατάπαυστα. Ἡ Κυραλία καὶ ἡ Λίνα εἶχον ἀποσυρθῆ πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν σκηνήν των, ἀκολουθούμεναι ἀπὸ τὴν Μαργαρόναν, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶχον κουρασθῆ. Τοιουτοτρόπως ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν φρικτῶν αὐτῶν ὀργίων. Ἀλλ' ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Λεγκὲν παρηκολούθουν τὰ πάντα μετὰ προσοχῆς, προσποιούμενοι ὅτι ἔπιναν καὶ αὐτοί, ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀπὸ τὸ περίφημον ἐκεῖνο κρασὶ τῆς βανάνας. Οἱ ἄλλοι συνδαιτυμόνες, ἐκτὸς τῶν ἀνδρῶν τῆς φρουρᾶς, εἶχον μεθύσῃ ὅλοι, καὶ ἤρχιζαν τώρα τρελοὺς δαιμονισμένους χοροὺς πέριξ μεγάλης πυρᾶς.

Ἡ σελήνη ἀνέτειλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ Γεράρδος, καθήμενος πλησίον τοῦ Ρουρούκου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκοιμηθῆ βαθύτατα καὶ ἐρογχάλιζεν, ἀπέσπασεν ἐπιτηδείως τὴν μικραν πυξίδα, τὴν ὁποίαν ὁ νάνος ἔφερε κρεμασμένην εἰς τὸν λαιμόν του, ὡς φυλακτόν, καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Λεγκὲν ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος. Ἀμφότεροι διηυθύνθησαν τότε βραδέως πρὸς τὴν σκηνὴν τῶν γυναικῶν καὶ εἰσέδυσαν ἀθορύβως. Ἐκεῖναι τοὺς ἀνέμενον ἀνυπομόνως.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος τῷ ὄντι καὶ ἡ εὐκαιρία μοναδική, διότι οἱ σκοποί, ἐπωφελούμενοι τῆς μέθης τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐπλησίασαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ συμποσίου καὶ ἐκένωσαν ὅλα τὰ ἐναπομείναντα παγουρια τοῦ νεβεγκέ.

Μεταξὺ τῶν δένδρων, ἐκεῖ πλησίον, ἐφαίνετο ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ Γολιάθ, καταγινομένου νὰ ἐκλέγῃ μὲ τὴν προσοχὴν σκίδα του τὰς ὡρίμους βανάνας, διὰ τὰς ὁποίας ἐτρελαίνετο.

Οἱ λευκοὶ ἐγλύστρησαν ἐλαφροὶ ὡς σκιαί, τὸν ἐπλησίασαν, καὶ ἐνῷ ὁ Λεγκὲν μὲ τὸ μαχαῖρι του τὸν ἐλευθέρωνεν ἀπὸ τὰ δεσμά του, ἡ Κορελία τῷ ὡμίλει σιγὰ-σιγὰ θωπεύουσα αὐτὸν μὲ ἀγάπην:

«Γολιάθ, καλέ μου Γολιάθ, χρυσέ μου Γολιάθ, θὰ μᾶς σηκώσῃς ὅλους; ἔ; Δὲν θὰ σοῦ φανοῦμε πολὺ βαρεῖς καὶ θὰ μᾶς πάρῃς ὅλους μαζί, ἔ; Ἀχ! ἀγαπημένο μου ζῷο, σὲ σένα θὰ χρεωστοῦμε τὴν ἐλευθερίαν μας! Ἔλα, γρήγορα, σήκωσέ μας!»

Ὁ Γολιὰθ ἔσεισε τὰ ὦτά του καὶ τὴν προβοσκίδα του εἰς σημεῖον συγκαταθέσεως, καὶ συλλαμβάνων τοὺς αἰγμαλώτους, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν ὀφφύν, τοὺς ἐτοποθέτησε, κατὰ σειρὰν εἰς τὴν ράχιν του. Κατόπι, μ' ἐλαφρὸν γρυλλισμόν, ἐν εἴδει εἰρωνικοῦ ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸ κοιμώμενον στρατόπεδον, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ βαρὺς πρὸς τὴν διεύθυσιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐκανόνιζεν ἡ δεσποινὶς Μασσαί, θίγουσα μὲ μίαν μικρὰν βέργαν τὸ αὐτὶ τοῦ γίγαντος.

Ἡ ἀσυνήθης μετακίνησις ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν ἑνὸς ἀραβικοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ. Ἀμέσως οἱ ἄλλοι σκύλοι, ἀπαντῶντες εἰς τὸ σύνθημα, ἤρχισαν νὰ γαυγίζουν ὅλοι μαζί. Οἱ σκοποὶ συνῆλθον ἀπὸ τὴν μέθην των, ἐγέμισαν τὰ ὅπλα των καὶ ἐπυροβόλησαν εἰς τὸν ἀέρα, ἀστόχως.

Ὁ Γολιάθ, ἐρεθισθεὶς ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἀπὸ τὰ βήματα τῶν καταδιωκόντων αὐτὸν σκύλων, ἐτάχυνε τὸ βῆμά του. Ἐνῷ διήρχετο ὑπὸ τὸ σεληνόφως ἐν ἄδενδρον πεδίον, οἱ Ἄραβες τὸν διέκριναν καθαρά, καθὼς καὶ τὸ φορτίον του. Σύγχυσις τότε καὶ ταραχὴ καὶ συγκίνησις εἰς ὅλον τὸ στρατόπεδον... Οἱ σκύλοι χωρὶς ἄλλο θὰ τους φέρουν ὀπίσω, ἐσκέπτοντο ὅλοι, —ὅπως τοσάκις συνέβη.

Ἀλλ' ὄχι! Οἱ σκύλοι ἦσαν φίλοι τῆς Κοραλίας. Μόλις ἤκουσαν τὴν φωνήν της, ἔπεσαν κάτω, τιθασευμένοι, ἕρποντες εἰς τὸν κονιορτόν, ἀντὶ νὰ πηδήσουν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐλέφαντος. Ἔκαμαν κάτι περισσότερον ἀκόμη. Εἰς τὴν διαταγὴν τῆς νεάνιδος, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδον, προσβλέποντες μὲ ἀπορίαν τοὺς Ἄραβας, καὶ ἀνυπόπτακτοι εἰς τὰς παροτρύνσεις καὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, καθὼς καὶ τοῦ ἐξυπνήσαντος τῶρα Ρουρούκου.

Ὁ νάνος ἐνόησεν ἐπὶ τέλους τί συνέβαινεν. Ἐσηκώθη, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν λύσσαν του καὶ ἀπὸ τὸν οἶνον, ἥρπασε τὸ μαστίγιόν του καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ, σκύλους καὶ μαύρους, διὰ νὰ τους ἐξαναγκάσῃ νὰ σπεύσουν πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ μένουν ἀκίνητοι. Οἱ σκύλοι γογγύζουν καὶ σύρονται εἰς τὸ γῶμα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς μαύρους, καθημαγμένος ἀπὸ τὰς μαστιγώσεις, διερμηνεύει ἐπὶ τέλους ἀφόβως τὸ αἴσθημα ὅλων τῶν ἄλλων:

«Κτύπα ὅσο θέλεις! Σκότωσέ μας 'στὸ ξύλο. Ἐμεῖς δὲ βάζομε χέρι ἀπάνω 'στὸ Νγεννέσι (τὸ Ἄστρο). Αὐτὸ μᾶς ἐλυπότανε, μᾶς ἀγαποῦσε καὶ μᾶς παρηγοροῦσε 'στὴ δυστυχία μας. Ἂν σου βαστάῃ, τρέχα μόνος σου καὶ πιάσε τους! ... Ὁ πατέρας τῶν αὐτιῶν τρέχει σὰν ἀστραπή... Δὲν τον πιάνεις κ' ἔννοια σου! Σκότωσέ με, πιέ μου τὸ αἷμα στὴ στιγμή. Θὰ πάω εὐχαριστημένος ποῦ τοὺς εἶδα κ' ἔφυγαν κ' ἐγλύτωσαν ἀπ' τὰ χέρια σου!»

Ὅλοι οἱ δοῦλοι ἐπεδοκίμασαν τοὺς λόγους τοῦ ἀδελφοῦ των. Καὶ ὑψοῦντες τὴν φωνήν των ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς φωτολούστου νυκτός, ἔστειλαν ταυτοχρόνως τρεῖς κραυγὰς ἐνθαρρύνσεως πρὸς τοὺς φυγάδας:

«Ἐέ! Ἐ! Ἐέ!...»

Καὶ ὁ Γολιάθ, καλπάζων παράφορος, τοῖς ἀπεκρίθη μὲ θριαμβευτικὴν κραυγήν, τὴν ὁποίαν ἡ αὔρα ἔφερεν, ἐξησθενημένην ἐκ τῆς ἀποστάσεως, πρὸς τὸν προδότην, τὸν Ρουρούκον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Μητέρα*: Παιδί μου, μὴν βγῆς 'στὸν κῆπο, γιατὶ ἔχει ἀέρα καὶ θὰ κρυώσῃς.

Ὁ *Πετράκης*: — Ἔνοια σου μητέρα, γιατὶ θὰ σφαλίσω τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσορρόα Παπτιωλοῦ [Ε]

* * *

Ὁ μικρὸς Σωκράτης εἶνε πολὺ λαίμαρος, ἀλλὰ εἶνε καὶ μύωψ.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ παρεκάθητο εἰς συμπόσιον, γυρίζει καὶ ἐρωτᾷ σιγὰ-σιγὰ τὸν ὑπηρέτην:

— Ἔραγα ἀπ' ὅλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς [Ε]

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν καὶ οἱ προσωρινῶς ἀποδημοῦντες συνδρομηταί, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ εἰς γραμματόσημον, διὰ τὴν ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΣ»

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

ΙΔΟΥ, παιδιά μου, τί μου γράφει σήμερον ἡ μικρούλα φίλη μου *Ἐλένη Ν. Καραπαύλου*, [ΕΕΕ] ἡ καλὴ καὶ ἐξυπνοτάτη κόρη τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης:

Ἀθῆναι, 18 Ἰουνίου 1899

Φίλη Διάπλασις,

«Σήμερα θέλω νὰ σου γράψω μιὰν ἰδέα μου, καὶ ἂν σου ἀρέσῃ, νὰ την προτείνῃς εἰς τοὺς συνδρομητάς σου.

— «Κακοῦργοι ἐτόλμησαν μιὰ φορὰ — καὶ ποιὸς το ἐξέχασε; — νὰ πυροβολήσουν τὸν Βασιλιὰ καὶ τὴν Βασιλοπούλα μας. Ὁ Θεὸς ὅμως ἔβαλε τὸ χέρι του ἐμπρός, καὶ ἡ σφαῖρες ἀκίνδυνες γίνηκαν, κ' ἐκύλησαν 'στὰ χωράφια. Ἐμεῖς δέ, διὰ νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεὸν γιὰ τὸ θαῦμά του, ζητήσαμε νὰ μαζεύσουμε χρήματα καὶ νὰ κτίσουμε ἕνα Ναὸν 'ς ἐκεῖνο τὸ ἴδιο μέρος. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ καλλίτερες ἰδέες μένουν ἀνεκτέλεστες, ὅταν λείπουν τὰ χρήματα.»

«Προχθὲς ἐξιδέβαζα αὐτά, καὶ μου ἦλθε 'στὸ νοῦ ἡ ἰδέα: Ἀρά γε δὲν θὰ ἦταν καλό, ἂν καὶ ἐμεῖς οἱ μικροὶ ἐλαμβάναμε μέρος 'στὸν ἔρανο, γι' αὐτὸ τὸν ἅγιο σκοπό; Δὲν θὰ μποροῦσαν τάχα ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι τῆς ἀγαπημένης μου Διαπλάσεως νὰ διαθέσουν κάτι τι ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶ τους γι' αὐτό;...

«Τὸ ἐσκέφθηκα πολύ, καὶ ἐπιτέλους ἀποφάσισα νὰ σοῦ το ἐκμυστηρευθῶ, ἀγαπητή μου Διάπλασις. Ἂν νομίζῃς πῶς δὲν εἶνε ἄκαιρο, εἰπὲ το 'τοὺς συνδρομητάς σου. Ὅσο μικρὸ καὶ ἂν εἶνε τὸ ποσόν ποῦ θὰ συνάξωμε, θὰ ἔχῃ μεγάλη ἀξία, γιατὶ θὰ το δίνουν παιδιά, καὶ θὰ εὐχαριστήσῃ ἴσως περισσότερο τὸ Χριστὸ μας ποῦ τ' ἀγαποῦσε τόσο.

«Ἔπειτα θαρρῶ πῶς εἶνε καθῆκον τοῦ καλοῦ πολίτου, καὶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ μικροῦ, νὰ σέβεται τὸν Θεὸν καὶ νὰ τιμᾷ τοὺς Ἄρχοντας.

Σὲ χαιρετῶ.

ἡ φίλη σου

ΕΛΕΝΗ Ν. ΚΑΡΑΠΑΥΛΟΥ»

Νομίζω, ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω κ' ἐγὼ τὰ ἰδικά μου. Ἡ φίλη μου, μὲ τὴν ὡραίαν ἀδελφήν της γλῶσσαν, σᾶς τα εἶπεν ὅλα. Καὶ ὁ σκοπὸς εἶνε τόσον ἅγιος καὶ τόσον ὑψηλός, ὥστε δὲν ἔχετε ἀνάγκην ἄλλης συστάσεως καὶ προτροπῆς διὰ νὰ στείλετε τὸν ἔρανόν σας. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ το κάμετε ἀμέσως καὶ προθύμως. Θὰ σας εἴπω μόνον νὰ μὴ διστάσετε, νὰ μὴ ἐντραπῆτε, ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν θὰ εἶνε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰμπορέσετε νὰ διαθέσετε διὰ τὸν Ἔρανον. Δὲν θὰ κριθῇ τὸ ποσόν, ἀλλὰ ἡ διάθεσις καὶ ἡ προθυμία. Μικροὶ εἶσθε, ὀλίγα θὰ δώσετε. Κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ δώσετε πολλά. Ὅλοι ὅμως ἔχουν τὴν ἀξίωσιν, ἀρ' οὗ σᾶς παρουσιάζεται ἡ καλὴ εὐκαιρία νὰ δώσετε, νὰ δείξετε μὲ τὴν προσφοράν σας, ἔστω καὶ ἐλαχίστην, ὅτι τιμᾶτε τὸν Βασιλέα, ὅτι σέβεσθε καὶ εὐγνωμονεῖτε τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος Τὸν ἔσωσε. Ναί, παιδιά μου! Ὁ χρηστὸς πολίτης, μετὰ τὸν Θεόν, σέβεται καὶ ἀγαπᾷ τὸν Βασιλέα. Δείξατε λοιπὸν ὅτι προετοιμάζεσθε νὰ γίνετε χρηστοὶ πολῖται.

Ἀπὸ σήμερον ἀνοίγω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου Ἔρανον α ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ τῆς δολοφονικῆς ἀποπείρας διασώσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' καὶ τῆς Α. Υ. τῆς βασιλοπαιδὸς Μαρίας.» Ἕκαστος ἀς στείλῃ ὅ,τι εἰμπορῇ ἐντὸς ἑνὸς μηνός· καὶ τὸ συναχθησόμενον ποσὸν θὰ παραδώσω κατόπιν μὲ τὰ φύλλα εἰς τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά σας,—εἰς τὸν Σ. Μητροπολίτην, τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία διενεργεῖ τὸν γενικὸν Ἔρανον.

Ἔχω πολλὰς ἐπιστολάς, πάρα πολλάς, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἔχω ὀλίγον τόπον, καὶ εἶμαι ζαλισμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην Ἀλληλογραφίαν τοῦ περασμένου φύλλου καὶ ἀπὸ τὰς τόσας φροντίδας τῆς 8ης Κυριακῆς. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ δυσαρεστηθῆτε, ἂν δὲν ἀπαντήσω εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς, παρὰ μόνον εἰς τὰς ἐκτενεστέρας καὶ τὰς μᾶλλον ἐπειγούσας, καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη συντόμως. Οἱ λοιποὶ θἄρεσθῆτε κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ γλυκὸ μου φιλάκι.

Ροδόπη Κυροπούλου, καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα, ποῦ προτείνεις, ἀνήκουν εἰς ἄλλους. Ὥστε περιμένω νέα πρὸς ἐκλογήν.

Μαρίνα Ε. Σεγοῦρε [ΕΕ] διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην καὶ εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν σου. Οἱ στίχοί σου μοῦ ὑπερῆρεσαν καὶ μου ἐφάνησαν πολύ, πολὺ ἀνώτεροι τῆς ἡλικίας σου. Σοῦ ἔστειλα τὸ 20ὸν φύλλον.

Ἐρυθρὰ Θάλασσα, καλὰ τὸ ἐπρομάντευσες: μία φίλη μου ἐκίβδισε φέτος τὸ Μποτάσειον Βραβεῖον τοῦ Ἀρσακείου, ἡ ἐκ Κρήτης Στυλιανὴ Α. Πετυχάκη. Φαντάσου λοιπὸν τὴν χαράν μου, ὅταν τὸ ἔμαθα! Εἴχαμεν τὸ Ράλλειον ἐξεταστικὸν ἐφεταμένον, καὶ ἰδοὺ ὅτι καὶ τὸ Μποτάσειον ἦτο ἰδικόν μας. Τὴν εἰκόνα τῆς Στυλιανῆς Πετυχάκη θὰ δημοσιεύσω, μόλις μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς δεχθῇ τὰ θερμότατα συγχαρητήριά μου.

Ἀγριοβιολέττα, ἔχεις ἄδικον νὰ νομίζῃς ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ, κρίνοντα μόνον ἀπὸ τὴν συντομίαν τῶν ἀπαντήσεών μου... Σὲ συγχαίρω ποῦ καλλιεργεῖς μόνη σου ἓν τεμάχιον τοῦ κήπου σας· Μὴ σε μέλῃ ἂν δὲν ἔχῃ σπάνια φυτά· τὰ κοινότερα εἶνε καὶ τὰ καλλίτερα καὶ τὰ εὐωδέστερα· τὰ σπάνια μόνον ἐπιθεριῖς εἶνε, καὶ τίποτε ἄλλο.

Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν [ΕΕΕΕ] μὲ τί λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω, διὰ τὸ ὡραιότατον δῶρον ποὺ μου ἔστειλες; Πῶς νὰ σου εἴπω πόσον ἐθαύμασα τοὺς φυσικωτάτους πανσέδες τῆς πηλοπλαστικῆς σου, ἀφ' οὗ μάλιστα τοὺς ἔκαμες δι' ἐμέ; Ἐν γένει μὲ κατεγοήτευσε τὸ πιάτο σου, καὶ ἐστόλισε μὲ αὐτὸ τὸ γραφεῖόν μου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀποκλειστικῶς σχεδὸν στολισμένον μὲ δῶρα καὶ μὲ ἔργα συνδρομητῶν μου. Εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, διὰ τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μου!

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσην μου λύπην ἔμαθα τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς ἀδελφούλας σου Γιούλας. Ἡ λύπη μου ἐμετριάσθη μόνον ὅταν εἶδα ὅτι εἰς ἐμὲ εὗρες παρηγορίαν κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐδοκιμάσθη ἡ ἀδελφική σου καρδία. Εἴθε νὰ συμπληρώσῃ ὁ Θεὸς τὴν παρηγορίαν!

Παιδιά μου, αἱ εὐχαί μας εἰσηκούσθησαν. Ἡ φίλη μας *Ἀγγελία Ἀθηνᾶ* εἶνε πολὺ καλλίτερα τώρα· τί χαρά! - καὶ ὁ ἰατρὸς τῆς ὑπόσχεται ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα θὰ εἶνε ἐντελῶς καλά. Μοῦ γράφει σήμερον,—διὰ ξένης χειρὸς ἀκόμη,—καὶ εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας ὅσους ἐδείξαν ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ πάθημά της, καὶ ἰδίᾳ τὴν *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* καὶ τὸν *Ψαρόμελον*. Ἀλλὰ θὰ μου γράψῃ γρήγορα καὶ μὲ τὸ χέρι της Ἀ, πρῶτα ὁ Θεός!

Ἀπόστολε Βράχε, καλῶς ὡρίσες, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον! Νὰ ἰδῶ τώρα κάθε πότε θὰ μου γράψῃς, διὰ νὰναπληρώσῃς τὴν ἔλλειψιν. Ξεύρεις ὅμως τί παρετήρησα, ἀγαπητέ μου; Ὅτι ὅσῳ μεγαλόνεις, μικραίνουν τὰ γράμματά σου. Τοῦ χρόνου, ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, θὰ χρειάζωμαι μικροσκόπιον διὰ νὰ τα διαβάζω. Ὄχι, ὄχι, μεγάλωσέ τα!

Ἔ Παρνασέ!... σὰν πῶς νὰ σου ἐφάνη ἡ 8η Κυριακή; Καλή, ἔ; Ἀ, κατεργάρακο. Στεῖλέ μου τὴν φωτογραφίαν σου γρήγορα. Σὲ συγχαίρω ποῦ ἐπροβιβάσθης μὲ βαθμὸν 10. Μὰ τί ὀνοματόν;...

Ὀνειροπόλων Καταφύγιον ἀπαράδεκτον τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ στεῖλέ μου ἄλλο... ἑλληνικόν. Ὁ διαγωνισμὸς τῆς Γαλλικῆς κρίνεται εἰς τὸ προσεχές.

«ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

Πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ, μοῦ γράφουν σήμερον διὰ τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» καὶ οἱ ἑξῆς: ὁ *Θεαγένης* ([Ε] ἀφιερώνων ὁλόκληρον τὴν ἐκτενῆ καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν σου εἰς τὰς ἐκ τῆς Ἀγγελίας ἐντυπώσεις του·) ὁ *Γυναικόμαχος Τέλλας* (γράφων μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων: «Τοιαῦτα βιβλία πρέπει νὰ γίνωσι ἐγκόλπια παντὸς Ἑλληνοπαιδος, εἰς τὴν ἀπαλὴν τοῦ ὁποίου καρδίαν βλαστάνει ἤδη τὸ ὑπὲρ Πατρίδος αἴσθημα·) ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* (ἡ ὁποία δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ ἐκδοθῇ·) ὁ *Ἄνθινος Στέφανος* (ὁ ὁποῖος ἐργάζεται δραστηρίως κρὸς ἔγγραφὴν συνδρομητῶν, ὥστε μέχρι τέλους τῆς προθεσμίας θὰ ἔχῃ τουλάχιστον 8·) ἡ *Δίγιναία Ἀθηνᾶ* (μόνον τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου ἀναγνώσασα, συνεκινήθη μέχρι δακρύων!) τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* (καὶ τὸ θέλει μάλιστα χρυσόβετον·) ἡ *Ἀθῶα Ποιμενὶς* (ναί, ὑπὲρ Πατρίδος! ὑπὲρ Πατρίδος! ποίαν χορδὴν τῆς καρδίας κρούουν αἱ λέξεις αὗται!..) τὸ *Ρέθυμα τῆς Προποντίδος*, ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος*, ὁ *Μακρολέλεκας* (ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι θὰ εἶνε καλλίτερον καὶ ἀπὸ τὸν «*Πρόαγε*» ἄρχισε δὲ ἀμέσως καὶ νὰ ξεσπαθώνῃ·) ὁ Σ. Ι. *Τρακάκης* (καὶ αὐτὸς ξεσπαθωμένος) ὁ *Ἄγρυπνος Δράκων* καὶ ἡ *Ἰτέα* [Ε], ἐμμέτρως ὡς ἑξῆς:

Ἀχ, τί εὐτυχία! τί τρελλὴ χαρά!
Τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»—τόμος μιὰ φορά! —
Ἀπ' τὴ Διάπλασί μας θέλει ἐκδοθῆ,
Κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο 'ς ὅλους θὰ δοθῆ
Μὲς τὸ καλοκαίρι σὰ δροσιστικὸ

καὶ τὰ λοιπά, διότι δὲν ἔχω ἄλλον τόπον.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐξεφράσαν εὐγλώττως τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ ἀναριθμητοι ἄλλοι, ἐπιστρέψαντες ἁπλῶς τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς συμπεπληρωμένον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους· *Σιωπηλὴν Νύκτα* (Δ. Ρ. δύνασαι νὰ στείλῃς γραμματόσημα τουρκικὰ 5 γροσίων, ἤτοι 1 φρ.) καὶ *Μαραμένον Μενεξὲν* (Ρ. Φ. Δ.)

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Πρὸ ἡμερῶν ὁ *Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα* μοῦ ἐσύστησεν ἕνα πτωχὸν παιδάκι ἐκ Κερκύρας «τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται διὰ τὴν Διάπλασιν ὡς δι' ἄλλην μητέρα», εἶνε δὲ μαθητὴς ἐπιμελέστατος. Τὸν ἐνέγραψα ἀμέσως μὲ τὰς 7 δρ. τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλεν ὁ *Ἀθανάσιος Θ. Λεονάρδος* [ΕΕ]. Μένουν ἀκόμη δύο συστημένοι ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἀσπασμοί, **Πληροφορίαι**: Ἐφύλαξα τὰς σπουδαιοτέρας διὰ τὸ προσεχές, διότι σήμερον εἴχαμεν *στενοχωρίαν*, κατὰ τὸν Ἀνανίαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων* μὲ τὸν *Ἀλκιβιάδην Μ. Κορέν*, *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα Καρίαν*, *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Ἀνταῖον* — ἡ *Μιμόζα* μὲ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*. *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* καὶ *Βέραν!* — *Νασύμ* — ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Ἐλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ταραγραίαν Κόρην*, *Ἀνθεμίδα*, *Βοώπιδα* καὶ *Ἐλαφρὰν Ἄκανθον* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*, *Βασιλέα τῶν*

Νάνων, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* καὶ *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* — ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* μὲ τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Νάβαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Ναυτοπούλαν* — τὸ *Ἀντίο Μαστέλλο* μὲ τὸν *Ζουρλομανδύαν* καὶ *Γ. Μαύταν* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, *Ἀνθισμένην Ροδωνιὰν* καὶ *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Πόντου* μὲ τὸν *Κεραυνὸν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* — ὁ *Μενοιτιάδης Πάτροκλος* μὲ τὴν *Ἀλεξίνδραν Μπαλακώστα* καὶ *Στέλλαν Ἐμμανουὴλ* — ὁ *Καπετὰν Γιακουμῆς* μὲ τὴν *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης*, *Κρητικὴν Σημαίαν* καὶ *Φιλαμερικανίδα* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Μαστίχαν τῆς Χίου*, *Χιονισμένο Δενδράκι*, *Μαρίαν Δ. Δοΐζου*, *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας* καὶ *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα* — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Δίμυλίαν Χαρμαντᾶ*, *Μιμίζαν*, *Ἀγρίαν Περιστεράν*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ταϋγέτην* — ἡ *Ἀνδριάνα Ν. Βλασσοπούλου* μὲ τὴν *Κοραλίαν Μακρῆ*, *Ἰωάννην Πανοθέσον*, *Δούσιον*, *Πῶς με λέτε* καὶ *Πίκ-Νίκ* — ἡ *Σαμιακὴ Σημαία* μὲ τὸν *Ἰωάννην Τσαγγρίδην* καὶ *Βίωνα τὸν Σμυρναῖον* — ἡ *Μαθήτρια Καλλιτέχνης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Ἀνεμώρην*, *Φρούριον τῆς Κερκύρας* καὶ *Ὡραίαν Τεργέστην* — τὸ *Πὶκ Νὶκ* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Κοραλίαν Μασσαί*, *Ἀτυχῆ*, *Χαλιμᾶν* καὶ *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* — ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὸ *Πὶκ-Πὶκ*, *Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ*, *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* καὶ *Στ. Ζωγραφάκην* — ἡ *Χιονισμένη Ἐλάτη* μὲ τὸν *Κιτέζον Δῆ*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Μπουμπουνιαμένο Μυαλὸ* καὶ *Βαρδαλαμπουμπαν* — τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν* — τὸ *Χριστουγεννιάτικο Δενδράκι* μὲ τὸν *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης*, *Μιμίζαν*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου* καὶ *Ἀφρότο Γουρουνόπουλο* (μὲ τοὺς αὐτοὺς ζητεῖ καὶ ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις*) — ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἄστρον*, *Πετραίαν Ἀραβίαν*, *Ἀλέξ. Πάλλην*, *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον Νεφελώδη Νύκτα*, *Κοχινοπουτούλιακαν*, *Κελαδίστραν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — τὸ *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον* μὲ τὸ *Ὀχυρὸν Δυκόφως*, *Μαγνητικὴν Βελόνην*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Θεὰν Ἀθηνᾶν* — ἡ *Πασχαλιὰ* μὲ τὴν *Ἄπτερον Νίκην*, *Κόρην τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Δαίμαρχον Γατάκη* — ἡ *Χιωτοπούλα* μὲ τὸν *Νικόλαον Δεκαβάλλαν*, *Ἐλέγην Γεωργιάδου*, *Ἱπποδάμειαν Παπαδοπούλου*, *Ἰωάννην Καποδίστριαν* καὶ *Ἀναστάσιον Μιχαλακόπουλον* — ὁ *Ῥάχος τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Νεφελώδη Νύκτα*, *Ἀθῶαν Ποιμενίδα*, *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Κόρην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* — ἡ *Φιλόδοξος Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ταϋγέτην*, *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ *Κορινθιακὴν Σταφίδα* — ἡ *Σαρθὴ Νησιωτοπούλα* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Χρυσμαλλὸν Λέοντα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Λειμωνιάτικην Διακάδαν* (μὴ φοβῆσαι· τὸ α' Ὑπὲρ Πατρίδος θὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου, ὥστε δὲν θὰ περιμένῃς παρὰ ἕνα μῆνα τὸ πολύ) *Ἀεροστάτον* (τὰ δίδω μυστικά, διὰ νὰ μὴν ἐκθέτω τοὺς φίλους μου· πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις; λαμπρά, ἔ;) *Μικρὸν Διάβολον*, *Ζεβὰν* (θὰ εἴπω εἰς τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* ὅτι ἡ περὶ Ἀλληλογραφίας πρότασίς σου ἦτο γνησία· τὰ *τετράδια*, ποῦ λέγεις, δὲν τὰ ἔλαβα) *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου* (ὄχι· δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ ἀρχικά του· τὰ Παιδ. Πνεύματα στέλλονται εἰς φύλλον χάρτου, ξεχωριστὸν ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν) *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν* (κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσει) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον*, (οἱ λογαριασμοί μας εἶνε ἐν τάξει· ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα· πολύ μου ἤρεσε ἡ ἐπιστολή σου [Ε]) *Δευκόπτερον Ἄγγελον*, *Ἀργυρᾶν Σελήνην* (ἔστειλε· νὰ μου φιλήσῃς τὸν Κωνσταντῖνον) *Δημήτριον Κ. Φιλέρην* (ἐνεγράφη καὶ ὁ προστατευόμενός σου· προηγήθη ὅμως ὁ τοῦ Σοφοῦ Πετταποῦ, ἐκ Κων|πόλεως, διότι ἡ ὑπὸ τοῦ *Νοσταλγοῦ Ἕλληνος* σταλεῖσα συνδρομὴ ἦτο ἐξωτερική, ἤτοι φρ. 8.) *Θεαγένην* (ἔδωσα τὴν πρὸς τὸν *Εὐφορίωνα* ἐπιστολήν σου, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνεχώρει διὰ Κων|πολιν· ἴσως ἔλθῃ νὰ σε συναντήσῃ) *Νῖκον Βερόπουλον* (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ποίημά σου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Δημητράκη μας· ἔγινες καλά; εὔχομαι νὰ μοῦ τὸ γράψῃς γρήγορα·) *Κεραυνὸν* (ἔλαβα ὀλίγον ἀρτί· τὴν ἐπιστολήν σου· καὶ τώρα περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» τὴν Η' Κυριακὴν καὶ τὰ τότα μας νέα·) *Ἀτρόμητον Πλοίαρχον* (ἡ λέξις ἔχει, βλέπεις, πολλὰς σημασίας· «πνεῦμα ὁ Θεὸς ὁ ἀλήθεια· ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ ψιλὴ καὶ ἡ δασεῖα δὲν εἶνε . . . πνεύματα;») *Δρόσον τῆς Τροιζηνίας* (τῆς ὁποίας τὸ ὄνειρον εἶνε νὰ κοκκίνῃ σιγὰ-σιγὰ ὅλους τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης μου διότι ἐμαγεύθη μὲ τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου») *Ἐλευθέραν Πατρίδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ ποῦ θὰ μου γράψῃς τακτικά·) *Παραδείσιον Πτηνὸν* (τώρα λοιπὸν θὰ μου γράφῃς ἀπὸ τὴν Ἄνδρον; νὰ σε ἰδῶ! *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας* (δὲν πιάνω ἐγώ, ἀλλ' ἡ Τύχη·) *Ἀμέριμνον Παῖδα* (εἰς τὸ προσεχὲς εὐχαρίστως.) *Ἱστορικὴν Παλιωθήκην* (τὸ ἀντίτιμον δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημα·) *Μιμίζαν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου, μὲ τὰ τόσα του δῶρα· ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ ποὺ τὴν ἐνθυμήθης μέσα εἰς τὴν τόσην σου χαράν·) *Κόδρον* (ἐλπίζω, ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα σου θὰ μου γράψῃς· ἡ τόση ἀγάπη σου μὲ συγκινεῖ· ὁ Διαγωνισμὸς θὰ προκηρυχθῇ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα ἀκόμη·) *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀνθεμίδα* (ὅταν μου γράφῃς συχνά, ὅταν λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, βεβαίως θὰ λάβῃς καὶ Εὔτημα, διότι εἶναι ἐξυπνον κορίτσι· ἐμπρὸς λοιπὸν, ἐπωφελήθητε τῶν διακοπῶν·) *Ὄλπιν τὸν Γριπέα* (πολὺ σ' εὐχαριστεῖ ἡ Κική διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Χαρτοπόλεμον* (περιμένω ἀνυπομόνως νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Κρατησίκλειαν* ([Ε] καὶ ἐν τούτοις πολὺ καλὰ τὰ ἐκφράζεις· εὖγε! ἡ πληροφορία σου εἰς τὸ προσεχές·) *Μολυβέριον Στρατιώτην* (δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ μου ἔγραψες τέλος πάντων!) *Κοντεντὲν* (ἐλήφθησαν·) *Ἀνακατοσούραν* ([Ε] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς· τώρα περιμένω νὰκούσω τὰ βραβεῖά σου·) *Ἰωσεφὲς Ἄστυ* (ἡ ἀδελφούλα σου Κάκια ἔχει χίλια φιλιὰ ἀπὸ τὴν μικρότερον Ἀδελφὴν τοῦ Ἀνανίε·) *Ἀθῶαν Ποιμενίδα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ ἀσπάζομαι τὴν νέαν μας φίλην·) *Ἄρατον* (ἄ μπᾶ! αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τὸ ἔχει μία φίλη μου·) *Ἀρχιταραξίαν* εἶσαι ἑπτὰ μόνον ἐτῶν καὶ γράφεις ἔτσι; μ' ἐσάστισες, παιδί μου!) *Ἀπότομον Ἀκτὴν* (ὄχι, ὄχι, δὲν ἀναφέρω τίποτε διὰ νὰ μὴ σε προδώσω· νὰ ἰδῶ θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου;) *Μόρδον Θόμψων* (ἔξέχασες λοιπὸν τὸ πρῶτόν σου ψευδώνυμον; τὰ τετράδια ἀπηυθύνοντο πρὸς σέ· γράφε πάντοτε καὶ τὸ ὀνομά σου μαζὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον, εἰς τὰς πρὸς ἐμὲ ἐπιστολάς·) *Ἀνθισμένην Ροδωνιὰν* (σὲ συγχαίρω·) *Ἀστεροέσσαν Νύκτα* (ἄ, ἤσουν ἄρρωστη ποῦ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν; Καὶ νὰ μὴν ἠξεύρω τίποτε! . . . Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἔγινες καλά· βέβαια ὁ ἀὴρ τῆς ἐξοχῆς θὰ σε ὠφελήσῃ πολὺ καὶ θὰναρρώσῃς ἐν τελῶς· τὸ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας·) *Ρεθμα τῆς Προποντίδος* (ἔστειλα) *Καθαρὰν Καρδίαν* (ἀναμένω·) *Τσὶν-Τσὶν-Τσάϊναμαν* (ναί, τί γρηά... 13 ἐτῶν! τὰς καλλιτέρας εὐχάς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου·) *Ὀχυρὸν Δυκόφως*, *Ἀειθαλὲς Ρόδον*, *Καραγκιόζην*, *Μπὰμ Μπούμ* (ἔχεις καὶ τὰ ἰδικά μου συγχαρητήρια·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (σᾶς συγχαίρω ὅλους· εὖγε σας!) *Δοξίαν*, *Κοραλίαν Μασσαί*, *Ἰόνιον Πέλαγος* ἔχω καὶ τοὺς δύο, καὶ τὸν κ. Γαλάνην καὶ τὸν κ. Στέφανον Ξενοπουλον· ὁ κ. Χατζιδάκης μένει εἰς τὴν Γερμανίαν·) *Μαγευμένον Δάσος* (φίλησέ μου τὴν μικρούλαν Αἰκατερίνην· καὶ εἰπὲ εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ προσέχῃ καλλίτερα τὰ φυλλάδιά μου·) *Φὶγ Μοῦ-Δῆ* (ὅλαι αἱ ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν· μὴν ἀνησυχῆτε·) *Ταμερλάνον*, *Ἰτέαν* (ἄλλο ἕνα [Ε] καὶ διὰ τὴν ἔμμετρον ἐπιστολήν σου·) *Ναύαρχον Θερβέραν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Ἰουνίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 9 Αὐγούστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐκφραστῇ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ κοστίζει φρ. 1

378. Λεξίγριφος.

Τὴν οὐρὰν ἑνὸς ψαριοῦ
Ἂν μακρύνῃς μ' ἕνα γράμμα
Τ' ὄνομα ἑνὸς ντοιοῦ.
Σχηματίζεις ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Τίτου Γιαλούρη

379. Στοιχειόγριφος.

Ἐγὼ καὶ σὺ τὸ τρίτον μας τὸ κάμνουμε μακρόν.
Ἐσὺ ἐχάθης· καὶ ἐγὼ . . . πηγαίνω εἰς βυθόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα [Ε]

380. Μεταγραμματισμός.

Ἤμουν τὸ πάλαι πόλις πολὺ ὀνομαστὴ
Καὶ ἐκ τῆς Ἱστορίας εἰς βλοῦς σας γνωστή.
Ἀλλ' ὅμως ἐν μου σίγμα εἰς ταῦ ἂν μεταβάλῃς.
Ἀμέσως εἰς τὴν μέσην τοῦ σκάφους θὰ με βάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βοῦβμου Νικοῦ

381. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ὁ καιρός, ὁποῦ γλυκὰ εὐωδιάζ' ἡ φύσις.
Κ' ἐξάρνα γίνομαι βουνό, ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιγλας [Ε]

382. Μυθολογικὸν Τετράγωνον.

★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἄστε-
★ ★ ρίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως
★ ★ ὥστε νὰναγινώσκωνται: Ἀ-
★ ★ νω νύμφη, κάτω τέρας.
★ ★ δεξιᾷ μυθολογικὴ νῆσος καὶ
★ ★ ★ ★ ★ ★ ἀριστερᾷ θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους

383. Διαγώνιοι.

★ . . . ★ Ἀντικαθιστάμενων τῶν
. ★ . ★ . σταυρῶν καὶ τῶν στιγμῶν
. . ★ . . διὰ γραμμάτων, νὰναγινώ-
. ★ . ★ . σκεται διαγωνίως: δεξιόθεν
★ . . . ★ μὲν ἐκ τῶν κάτω, μετεωρολογικὸν φαινόμενον, ἀριστερόθεν δὲ ἐκ τῶν ἄνω, εἶδος λέμβου καὶ ἴππου· ὁριζοντίως δὲ κατὸ σειρὰν: ἔντομον, πτηνόν, ὄργανον μουσικόν, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θ. τοῦ Ὕμνου

384. Παίγνιον.

Ὦ ψυχή, φυτά, σιρόπι!
Ὦ ξυνή, μῆλα, καῆ,
Θύει ζῆ, ἔδει, γαδία. . .
Τί νὰ εἶνε ἄρά γε αὐτοὶ οἱ παράξενοι στίχοι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πετταποῦ [Ε]

385. Φωνηεντόλιπον.

Πς-πρπ-γ-ρχζτ-πρς-δδσν-τς-δκλσς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμακος τῆς Πρίγκηπος

386. Ἐλλιποσύμφωνον.

ωι-αυο.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Χιονοσκεποῦς Ταϋγέτου

387. Γρῖφος.

	ετ	αξ	σας
Ω—			
σαλ σαλ σαλ σαλ σαλ σαλ Ἄνδρος		ατ	ερ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκώνης

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.